

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1507/2024-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Gorani Žurić Juretić, u pravnoj stvari tužitelja Zvonka Vlaheka iz Čakovca, Bana Josipa Jelačića 18A, OIB: 58683191570, kojeg zastupa punomoćnik Filip Galić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, kojeg zastupa Općinsko građansko državno odvjetništvo u Zagrebu, radi naknade štete, nakon provedene javne glavne rasprave zaključene 14. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Filipa Galića, odvjetnika i punomoćnice tužitelja Neli Vojnović, savjetnice u Općinskom građanskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja Zvonka Vlaheka koji glasi: "Nalaže se tuženiku REPUBLIKA HRVATSKA, Trg Sv. Marka 6, OIB: 52634238587 da isplati tužitelju ZVONKU VLAHEKU, Bana Josipa Jelačića 18A, 40000 Čakovec, OIB: 58683191570 u roku od 15 dana iznos od 13.882,81 EUR sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koje teku od presuđenja do isplate."

II. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj 27. veljače 2024. tužitelj navodi kako je bio dioničar trgovačkog društva Croatia banka d.d. na dan 23. rujna 1999., s ukupno 523 dionice nominalne vrijednosti 26,54 EUR po dionici odnosno ukupnog iznosa u temeljnom kapitalu od 13.882,81 EUR. Nadalje navodi kako je Vlada Republike Hrvatske donijela Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. ("Narodne novine" br. 98/99) i to na temelju odredbe čl. 11. st. 1., u vezi s čl. 12. Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka ("Narodne novine" br. 44/99), kojom odlukom je, između ostalog, u odredbi čl. VII. određeno kako se danom objave Odluke povlače i poništavaju dosadašnje dionice Croatia banke d.d. te da će banka izdati nove dionice u iznosu od 217 milijuna kuna koje će u cijelosti prenijeti u vlasništvo Agencije. Na temelju predmetne Odluke sve dionice su povučene i poništene, odnosno prestale postojati. Ističe kako je, po donošenju predmetne Odluke, više pojedinačnih dioničara pokrenulo postupak pred Ustavnim sudom radi ocjene suglasnosti Odluke sa odredbama iz čl. 48. st. 1., čl. 49. i čl. 50. Ustava RH te postupak radi ocjene ustavnosti Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka. Odlukom Ustavnog suda od 30. siječnja 2003. postupci su

obustavljeni jer je Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka iz 1994. godine prestao važiti 31. svibnja 2000. Samim time, Ustavni sud je zauzeo stav da su prestale postojati pretpostavke za ocjenu ustavnosti Odluke Vlade RH, kao i Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka. Ustavni sud je nadalje uputio sve dioničare da ostvaruju svoja prava u parničnom postupku putem mjerodavnih odredbi Zakona o obveznim odnosima, a mogućnost pravne zaštite protiv eventualnih povreda prava osnivača i bivših dioničara postoji i temeljem odredbi čl. 19. tadašnjeg Zakona o sudovima pred trgovačkim sudovima. Nakon toga su pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vođeni brojni parnični postupci, koje su dioničari pokretali protiv Croatia banke d.d. i Državne agencije za osiguranje štednih depozita, u kojima je traženo da se utvrde da su dioničari sa brojem dionica Croatia banke d.d. koliko su imali u vrijeme donošenja sporne Odluke Vlade RH te da se izda isprava kojom će se te dionice upisati u knjigu dionica, a podredno da presuda zamijeni takvu ispravu. Svi ti parnični postupci završili su odbijajućim presudama. Isto tako, svi pravni lijekovi koje su dioničari kasnije poduzimali, uključujući i Ustavne tužbe su završavali odbijanjem njihovih zahtjeva. Ističe kako je Presudom Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) od 19. studenog 2020. u predmetu Project-Trade d.o.o. protiv Republike Hrvatske, koji je činjenično i pravno identičan ovom parničnom predmetu, presuđeno da je Republika Hrvatska povrijedila odredbe iz čl. 1. Protokola 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, odnosno vlasnička prava tog trgovačkog društva. Nadalje je utvrđena i povreda na pristup sudu iz čl. 6. Konvencije, kao i povreda prava na suđenje u razumnom roku. Vezano uz povredu čl. 1. Protokola 1. Konvencije, ESLJP je utvrdio da Odluka Vlade Republike Hrvatske predstavlja miješanje u pravo podnositelja zahtjeva na mirno uživanje vlasništva. Takvo miješanje, po stavu ESLJP-a nije ispunilo procesnu pretpostavku zakonitosti. Da bi miješanje bilo zakonito, ono mora biti popraćeno dovoljnim postupovnim jamstvima protiv proizvoljnosti, uključujući i mogućnost djelotvornog osporavanja predmetne mjere. S tim rečenim, Odluka Vlade RH je predstavljala podzakonski akt, što je značilo da je ne može preispitivati niti jedno upravno tijelo. Niti jedno pravosudno tijelo nije u tom kontekstu nikada preispitalo tu Odluku, te dioničarima nije dana mogućnost da djelotvorno ospore pobijanu mjeru. Dioničaru nisu dana dovoljno postupovna jamstva od arbitarnosti, te stoga miješanje nije bilo zakonito. U toj presudi, ESLJP se dalje nije bavio utvrđivanjem ostalih pretpostavki (svrhovitosti, razmjernosti, itd.) upravo zato jer element zakonitosti u miješanje u pravo vlasništva, nije bio ispunjen. U činjenično identičnom predmetu, ESLJP je istovjetnu presudu donio i u predmetu broj 46998/2015 SCOTT BADER d.o.o. i MILETIĆ protiv Hrvatske od 02. prosinca 2021. Nadalje navodi da su sve presude i odluke ESLJP u predmetima protiv Republike Hrvatske obvezujuće za državu, što znači da je Republika Hrvatska dužna poduzeti sve mjere za izvršenje pojedine presude te osigurati da se takve povrede ne ponavljaju u budućnosti. Tvrdi da je pretrpio materijalnu štetu na način da je protuzakonito ostao bez svojih dionica. Samim time, ostao je bez, ne samo imovinskih prava, već i bez upravljačkih prava nad Croatia bankom d.d. Štetu je počinila država svojim protupravnim postupanjem, koju protupravnost je utvrdio sam ESLJP. Element protupravnosti ostvario se konačnošću presude broj 1920/2014 koja je nastupila 19. travnja 2021. Iako se radilo o presudi u pojedinačnom predmetu, tužitelj ističe da je Odluka Vlade RH imala za posljedicu zadiranje u imovinska i upravljačka prava svih dioničara, pa tako i ovdje navedenog tužitelja. Materijalnu štetu koju je pretrpio čini sav udio u temeljnom kapitalu Croatia banke d.d., kojeg je tužitelj kao dioničar uplatio u cijelosti. Upućuje na odredbu čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave. Predlaže donijeti presudu kojom se nalaže tuženiku

isplatiti tužitelju iznos od 13.882,81 EUR sa zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe kako navodi da su Odlukom Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. dionice tužitelja iskorištene za pokriće gubitaka Croatia banke d.d. koji su iznosili 622,3 milijuna kuna i posljedica su lošeg poslovanja banke, a za što ne može biti odgovorna Republika Hrvatska nego upravo dioničari odnosno. Temeljni kapital nije bio dovoljan za pokriće svih gubitaka već je Agencija Odlukom Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. pokrila preostali gubitak u iznosu od 348,9 milijuna kuna i zatim uplatila dodatnih 204,6 milijuna kuna neophodnih za početnu dokapitalizaciju banke. Dakle, obzirom na izrazito značajne iznose gubitaka i dokapitalizacije jasno je da su dionice tužitelja vrijedile 0,00 kuna. Alternativa sanaciji i dokapitalizaciji Croatia banke d.d. bila je stečaj u kojem se dioničari svrstavaju u niži isplatni red te se namiruju tek ako i kad se namire svi ostali vjerovnici banke, što sve pak ovisi o raspoloživoj imovini kreditne institucije u stečaju. Također, u slučaju stečaja kreditna institucija prestaje s radom i uklanja se s tržišta. Dakle, tužitelj bi morao dokazati da je imovina banke bila takva da bi se on u slučaju otvaranja stečajnog postupka namirio kao vjerovnik nižeg isplatnog reda i to nakon namirenja vjerovnika viših isplatnih redova te obveza stečajne mase. Navodi da bi u slučaju otvaranja stečajnog postupka nad Croatia bankom d.d. Agencija bila u obvezi isplatiti obeštećenje za osigurane depozite deponentima te posrnule kreditne institucije i to svakog do tadašnjeg zakonskog maksimalnog iznosa od 100.000,00 kn. Takvom isplatom vjerovnicima (deponentima) propale kreditne institucije, Agencija bi stekla izrazito veliku tražbinu prema kreditnoj instituciji, koja se razvrstava u III viši isplatni red te se namiruje prije nižih isplatnih redova odnosno dioničara. U sanaciji su dioničari također na gubitku jer se pokazalo da su obveze Croatia banke d.d. veće od imovine. Da su obveze bile manje, po Zakonu o sanaciji i restrukturiranju banaka izdale bi se zamjenske dionice s umanjenom vrijednošću. Teret dokazivanja suprotnog je isključivo na tužitelju, a obzirom se presude Europskog suda za ljudska prava, na koje se tužitelj poziva, ne temelje niti na jednom financijskom pokazatelju koji bi dovodio u pitanje opravdanost postupka sanacije Croatia banke d.d. i njezine posljedice niti se odlučivalo o naknadi štete podnositeljima zahtjeva. Tijekom postupka ističe i kako tužitelj nije dokazao postojanje štete koja mu je nastala niti uzročnu vezu između nezakonitog i nepravilnog rada tijela državne uprave i nastale štete pri čemu treba dokazati da je nastala šteta neposredna posljedica nezakonitog ili nepravilnog rada, a ističe i prigovor zastare. Razabire se da predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

3. Sud je izveo dokaz čitanjem dokumentacije dostavljene u spis – zahtjev za mirno rješenje spora (list 8-13), odgovor na zahtjev (list 17), izvadak iz knjige dionica (list 18), Odluku Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb od 23. rujna 1999. (list 19-20), rješenje USRH od 30. siječnja 2023. (list 21-29), odluke trgovačkih sudova, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetima dioničara protiv Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka i Croatia banke d.d. (list 37-58, 152-166, 273-298), Odluku USRH broj U-III-4429/2008 od 2. listopada 2013. (list 59-64), presudu Europskog suda za ljudska prava u predmetu Project-Trade d.o.o. protiv Hrvatske zahtjev br. 1920/14 (list 65-110), analizu navedene presude od strane Ureda zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava (list 111-114), obavijest o neprihvatanju prijedloga za prosljeđivanje predmeta Velikom vijeću (list

115-119), Presudu Europskog suda za ljudska prava u Predmetu Scott bader d.o.o. i Miletić protiv Hrvatske zahtjev br. 46998/15 i dva druga zahtjeva od 2. prosinca 2021. (list 120-134), odluku USRH broj U-III-736/2005 od 8. srpnja 2013. (list 140-151), prijedlog Adolfa Matejke o djelomičnom obeštećenju dioničara od 2. prosinca 1999. (list 241-246), obrazloženje suprotnog glasa u predmetu Croatia banke br. U-II-899/99, U-II-1081/99, U-II-454/00, U-II-470/00, U-II-497/00 dr. sc. Petra Klarića (list 247-249), pravno mišljenje prof. dr. sc. Jakše Barbića (list 250-252), izdvojeno mišljenje sutkinje Emilije Rajić (list 253-258), ekspertizu prof. sr. Anđelka Bilušića od 30. listopada 2001. (list 259-272), presude Europskog suda za ljudska prava u predmetima Romić i dr. protiv Hrvatske zahtjev br. 24501/19 od 25. lipnja 2024. i Vlašić i Lastrić protiv Hrvatske zahtjevi br. 7687/22 i 15362/22 od 11. lipnja 2024. (list 326-344), očitovanje Croatia banke d.d. od 3. veljače 2025. (list 375), zapisnike s ročišta održanih 10. travnja 2025. i 8. travnja 2026. u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1211/2024 s iskazima svjedoka Adolfa Matejke i Berislava Borasa (list 545-549, 747-749), zapisnik s ročišta održanog 12. ožujka 2025. u predmetu ovog suda posl. br. P-9258/2023 s iskazima svjedoka Nataše Marendić i Adolfa Matejke (list 550-556), povijesni izvadak iz sudskog registra za Croatia banku d.d. (list 646-740), izvješća o pripadajućoj dividendi za 1995. i 1996. godinu (list 742-743).

4. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja radi isplate iznosa od 13.882,81 EUR sa zateznim kamatama koje teku od donošenja presude do isplate s osnova naknade štete.

6. Među strankama je sporno jesu li ispunjene pretpostavke odštetne odgovornosti tuženice, kao i je li utuženo potraživanje zastarjelo.

7. Čitanjem dopisa Croatia banke d.d. od 3. veljače 2025. utvrđeno je da je na dan 27. rujna 1999. tužitelj bio upisan u knjigu dioničara Croatia banke d.d. s 523 dionice, slijedom čega sud zaključuje da je tužitelj aktivno legitimiran na podnošenje ove tužbe.

8. Nije sporno da je Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. donijela Vlada RH. Isto tako, nije sporno niti da navedena Odluka Vlade RH, prema praksi ESLJP u činjenično identičnom predmetu Project-Trade d.o.o. protiv Hrvatske, za koju praksu je ovaj sud vezan, predstavlja nezakonito miješanje u tužiteljevo pravo vlasništva prema odredbi čl. 1. Protokola br. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" br. 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06, 2/10, 13/17 i 6/24 – dalje: Konvencija), jer je ta Odluka Vlade RH bila podzakonski akt kojim su povučene i poništene dionice koje su tužitelju pripadale, a pritom tužitelj nije imao mogućnost djelotvornog pobijanja te mjere. Iz činjenice da se prema odluci ESLJP tuženik nezakonito umiješao u vlasnička prava tužitelja, nedvojbeno proizlazi protupravnost postupanja tuženika jer je Vlada RH donijela Odluku kojom zadire u tužiteljeva imovinska i upravljačka prava koja proizlaze iz vlasništva dionica, bez da je pritom tužitelju na raspolaganje stavila pravna sredstva

kojima bi takvo zadiranje tuženika u njegova vlasnička prava mogao osporavati, što znači da je takvo miješanje u tužiteljevo pravo vlasništva bilo nezakonito – dakle, protupravno, da je tuženik štetnik te da je tužitelj oštećenik. Tužitelj je oštećenik prema praksi ESLJP jer je bio dioničar, a Odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. predstavlja mjeru koja je imala učinak na prava tužitelja kao dioničara, a ne (samo) na Croatia banku d.d. kao trgovačko društvo u kojemu tužitelj ima dionice.

9. Slijedom toga, ispunjeni su elementi postojanja štetnika (tuženik), oštećenika (tužitelj) i protupravnosti (nezakonito miješanje u tužiteljevo pravo vlasništva), kao pretpostavke odštetne odgovornosti tuženika. Daljnje pretpostavke odštetne odgovornosti su nastanak štete (naknada koju tužitelj potražuje u ovom postupku) te postojanje uzročne veze između povlačenja i poništenja svih pa tako i tužiteljevih dionica Croatia banke d.d. (točka VII. Odluke Vlade RH) i štete za koju tužitelj tvrdi da mu je na taj način nastala.

10. Tuženik je u svrhu osporavanja postojanja uzročno posljedične veze između Odluke Vlade RH o sanaciji Croatia banke d.d. i nastale štete za tužitelja predložio izvesti dokaz saslušanjem svjedoka: Adolf Matejka, Nataša Marendić, Alenka Crnogorac, Iva Barilii, Tanja Šimunović, Berislav Boras, Jozo Brašićić, Sanja Jukić Svirač, Dražen Odorčić, Marija Hrebac. Stranke su se usuglasile da se kao dokaz u ovom postupku koriste iskazi svjedoka Adolfa Matejke, Nataše Marendić i Berislava Borasa koji su dani u drugim postupcima u pravno i činjenično istovrsnim predmetima. Stoga je sud pročitao iskaze navedenih svjedoka, dok ostale predložene svjedoke nije saslušao jer iste dokaze, a s obzirom na izvedene dokaze i njima utvrđene činjenice, nije smatrao bitnim za odluku u ovoj pravnoj stvari. Sud nije kao dokaz u ovom postupku cijenio dostavljene zapisnike iz drugih sudskih postupaka sa iskazom svjedoka Ivana Tarle, jer u ovom postupku stranke do zaključenja prethodnog postupka nisu predložile saslušati navedenog svjedoka.

11. U svom iskazu svjedok Adolf Matejka navodi kako je Croatia banka d.d. početkom veljače 1999. postala nelikvidna, odnosno zapala je u financijske poteškoće tako da štediše i deponenti nisu mogli podizati svoje novce pa ga je HNB postavio kao privremenog upravitelja Croatia banci d.d. Osim njega i gđe Nataše Marendić u Croatia banku d.d., radi utvrđivanja istinitog stanja poslovanja te banke, upućeno je još i šest članova supervizije - odjela u HNB-u zaduženog za nadzor banaka. Sjeća se da je Croatia banka d.d. koristila interventni kredit kod HNB u iznosu od 147.000.000,00 kn. Financijski problemi su nastali prije 1999. godine tako da su štediše i deponenti izgubili povjerenje u tu banku, počeli su dizati svoje štedne uloge i depozite što banka nije mogla pratiti, niti iz svojih rezervi, a niti posuđivanjem na tržištu novca pa je zapala u interventni kredit kod HNB-a. Zajedno sa svojim timom došao je u Croatia banku d.d. 24. veljače 1999. i nakon kontrole poslovanja utvrdili su da banka nije samo nelikvidna nego je insolventna što znači da su njezine obveze po umanjenju za kapital veće od imovine. Supervizija HNB-a i revizorska kuća Deloitte & Touche su utvrdili da problemi u toj banci datiraju i iz 1998. a i prije toga i to radi naglog rasta banke od 1991. pa nadalje koji rast nije pratio adekvatan informatički sustav, postojali su veliki problemi između uprave i nadzornog odbora, a i unutar same uprave je dolazilo do nesuglasica, a glavno pitanje je bilo može li banka nastaviti dalje poslovati. Napisao je izvješće u kojem je predložio da se banka pokuša sanirati kako bi nastavila s poslovanjem jer je do tada već nekoliko banaka otišlo u stečaj čime se narušilo povjerenje klijenata u bankovni sustav. Osim banaka koje je u svom iskazu spomenula Nataša Marendić, u

stečaj su otišle još i Županijska banka, Gradska banka i Komercijalna banka, a ima potrebu precizirati koje su sve banke otišle u stečaj jer je za procjenu solventnosti svih tih banaka korištena ista metoda koju su oni koristili i za Croatia banku d.d. Za sve se te banke ustanovilo da su insolventne, a što znači da su gubici veći od kapitala i niti u jednom od tih slučajeva nije se desilo da je nakon stečaja ostalo sredstava za isplatu dioničarima. Iz toga svjedok zaključuje da nije bilo šanse da bi dioničari Croatia banke d.d., da je ona otišla u stečaj, mogli dobiti svoj uloženi novac nazad.

12. Svjedok nadalje navodi kako je Vlada RH donijela odluku o sanaciji Croatia banke d.d. i na to utrošila 553.500.000,00 kn od čega 336.500.000,00 kn na pokriće gubitaka, a ostatak od 217.000.000,00 kn je predstavljalo novi kapital banke. Budući je Vlada RH uložila veliki novac u sanaciju banke ona je postala i njezin jedini vlasnik. Dionice ne samo da nisu ništa vrijedile, nego je novi ulagač, da bi dobio vrijednost od 217 milijuna kuna, trebao prvo podmiriti dug od 336,5 milijuna kuna. Sanacija Croatia banke d.d. bila je opravdana, radi vraćanja povjerenja u bankovni sustav. Kad je došao kao privremeni upravitelj u Croatia banku d.d. bilo je 5.724 dioničara i njegovo je mišljenje da su i oni mogli dokapitalizirati Croatia banku d.d. prije dolaska privremenog upravitelja i sanacije Vlade RH, što su i pokušali 1997., ali na način da se jedan dio dioničara zaduživao kod same banke, a onda dio sredstava zadržavao za sebe, a dio ulagao u banku. Sjeća se da je Croatia banka d.d. u početku isplaćivala izdašne dividende svojim dioničarima i to do 1995., a nakon toga je prestala isplaćivati dividende što je već bio pokazatelj da banka ne posluje dobro. Cijelo se vrijeme postavljalo pitanje jesu li sami dioničari mogli sanirati banku prije dolaska privremenog upravitelja, odnosno jesu li dioničari mogli uložiti svojih 353.500.000,00 kn za pokriće dugova i onda još značajan novac koji bi predstavljao novi kapital. Dioničari su to bezuspješno pokušali 1996. i 1997., a nakon toga je trebalo ponovno dokapitalizirati banku. Sjeća se da je 1998. i skupština dioničara stalno bila odgađana što je isto tako upućivalo na razdor između nadzornog odbora i uprave. Izradio je dokument kojim bi se obeštetili dioničari, ali on nije prošao na Agenciji za sanaciju banaka i osiguranja štetnih uloga. Njegov zadatak, kao privremenog upravitelja, nije bio da se provode likvidacija banke, nego da banka nastavi s poslovanjem, ako za to ikako postoji mogućnost. Među dioničarima te banke bilo je puno klijenata te banke. Bilo je s obzirom na stanje jasno da će država morati potrošiti novac da bi ta banka nastavila s poslovanjem te je smatrao da bi bilo dobro da se zadrže klijenti koji su ujedno bili dioničari banke jer je tada (1999.) bilo teško naći kvalitetne klijente. U tom svjetlu je bio napisan njegov prijedlog djelomičnog obeštećenja dioničara Croatia banke d.d. – s ciljem da se od velikog broja klijenata zadrže oni kvalitetni, tako da se zadrži povjerenje u Croatia banku d.d., jer kvalitetni klijenti privlače nove kvalitetne klijente. Taj prijedlog nije dakle sastavio jer je mislio da te dionice nešto vrijede, nego jer je želio da se ta banka profilira kao banka s kvalitetnim klijentima. To je bila jedna od prvih banaka malih dioničara i za male poduzetnike pa je mislio da bi bilo jako pozitivno zadržati te dioničare nakon što se tu banku sanira, tako da to i dalje ostane banka za male dioničare i za male poduzetnike, da postoje takve banke, a ne samo velike banke koje su mastodonti vezani uz agro industriju, građevinske firme, brodogradilišta i slično. Navodi kako je zaista suosjećao s ljudima koji su dali svoj novac i povjerenje da se formira Banka male privrede (koja je kasnije postala Croatia banka d.d.), da bi nažalost uprava na čelu s g. Tarleom to upropastila. Primjerice, nakon Domovinskog rata hrvatski štediše nisu mogli doći do svojih deviznih depozita, jer banke naprosto nisu imale deviza za isplatiti ih. Zato je HNB, kako bi osigurao da banke imaju dovoljno deviza, donio mjeru kojom je obvezao komercijalne banke da za novoupłaćene štedne

uloge drže određeni postotak tih sredstava u prvoklasnim inozemnim bankama ili kod HNB-a. Croatia banka d.d. tu mjeru zloupotrijebila je na način da je umjesto da ta sredstva drži na svojem računu u inozemnim bankama ili u HNB-u, ta sredstva koristila za svoje komercijalno poslovanje. Zalagala je tako novac koji je prema mjerama HNB-a morao uvijek biti brzo dostupan, a takvim pravnim poslom (zalaganjem novca, tzv. pledge) onemogućila je samoj sebi da joj taj novac bude dostupan u slučaju da neki od štediša zatraži isplatu svog depozita s računa u toj banci. HNB, kao supervizor, to nije bio u mogućnosti kontrolirati, zato što je Croatia banka d.d. sve krivotvorila. Sve komercijalne banke dužne su podnositi središnjoj banci izvješća o svom poslovanju, Croatia banka d.d. to je radila, no ta izvješća bila su lažirana. Na poseban upit zašto je Vlada RH odlučila sanirati Croatia banku d.d. a ne neku drugu banku, navodi da je ta banka poslovala diljem države i ne zna zašto se Vlada RH odlučila za sanaciju, ali smatra da je Vlada RH zaključila da upravo ta banka ima potencijala za nastavak rada jer je imala dosta klijenata malih poduzetnika, a ne zna postoji li pisani dokument o odluci Vlade RH zašto se odlučila za saniranje baš ove banke. Na daljnji upit odgovara da kada je gubitak banke veći od njezinog temeljnog kapitala, vrijednost dionica je nula. Dioničari su se u svakom trenutku mogli organizirati i sami dokapitalizirati banku, a država bi bila vrlo sretna da nije morala uložiti preko 550.000.000,00 kn u sanaciju banke. Odluka Vlade donesena je radi zaštite javnog interesa, radi zaštite štednih uloga i depozita klijenata. Dioničari su morali biti svjesni, a naročito kada im je prestala biti isplaćivana dividenda, da s bankom nešto nije u redu.

13. Iz iskaza svjedoka Berislava Borasa proizlazi kako je bio zaposlenik HNB-a od 1. siječnja 1995. do 15. kolovoza 2008. i član tima u HNB-u koji je vršio izravni nadzor nad kreditnim institucijama odnosno tada bankama. Sjeća se da su obišli sve poslovnice Croatia Banke d.d. i utvrdili da je njihovo poslovanje bilo izrazito negativno, odnosno loše jer su jako loše naplaćivali svoja potraživanja, a koja su kod odobravanja bila loše kolaterizirana, odnosno instrumenti osiguranja su bili neadekvatni. Gubici Croatia Banke d.d. su bili puno veći nego što ih je pokrivao temeljni kapital. O tome su sačinili zapisnik koji predstavlja službeni dokument, a što je dalje bilo s tim dokumentom nije mu poznato jer je sačinjavanjem zapisnika nakon obavljenog izravnog nadzora njegov posao završio. Na poseban upit jesu li mogli predložiti neki blaži oblik spašavanja banke osim sanacije banke i eventualnog stečaja, odgovara da njegov posao nije bio predlaganje načina spašavanja banke nego samo utvrditi stvarno financijsko stanje banke. U to vrijeme je izvršio izravni nadzor nad preko 120 banaka.

14. Svjedokinja Nataša Marendić iskazala je da ima saznanja o postupku sanacije i restrukturiranja Croatia banke d.d. zato što ju je u svoj tim uključio g. Adolf Matejka, koji je bio privremeni upravitelj Croatia banke d.d. Naime, Croatia banka d.d. imala je problema s likvidnošću i zato je duže vrijeme bila pod posebnim nadzorom HNB-a te je naposljetku ta banka došla u situaciju da je iskoristila svu pomoć koju joj je HNB kao centralna banka mogao pružiti, više nije ispunjavala uvjete za primanje takve pomoći (u vidu interventnih kredita, koje komercijalnim bankama koje imaju problema s likvidnošću, daju središnje banke) i za Croatia banku d.d. su postojale samo dvije mogućnosti: sanacija ili stečaj. U tom kontekstu, g. Matejka kao privremeni upravitelj i ona od strane HNB-a upućeni su u Croatia banku d.d., sa zadatkom utvrditi kakvo je tamo stanje – hoće li ta banka ići u stečaj ili će se provesti postupak sanacije. Drugim riječima, išli su na licu mjesta utvrdili je li ta banka, osim što je nelikvidna, uz to i insolventna. Svjedokinja je pojasnila da kada banka ima problem s likvidnošću, to znači da nema dovoljno novaca za ispunjenje obveza koje dospijevaju. To međutim

još uvijek ne znači da se ta situaciju ne može popraviti, odnosno da je banka insolventna. Insolventnost znači da banka ima takav nerazmjer između imovine i obveza u bilanci da ne postoji nikakva mogućnost da se kroz redovite mjere uspostavi ponovna likvidnost. Jedini lijek za insolventnost je dokapitalizacija, to znači da vlasnici trebaju uložiti dodatna sredstva. Vlasnici Croatia banke d.d., kao dioničarskog društva, bili su njezini dioničari. Rezultat dijagnostike, koju je u Croatia banci d.d. proveo tim upućen iz HNB-a, na čelu s Adolfom Matejkom bio je sljedeći: utvrđena je duboka insolventnost banke, koja je daleko nadmašivala tadašnji kapital; tim HNB-a sastavio je izvještaj o stanju banke, s preporukom da se ta banka sanira, taj izvještaj poslan je Vladi RH i HNB-u. Procjena da je banku trebalo sanirati, a ne pustiti je da ode u stečaj, donesena je zbog efekata koje bi stečaj te banke izazvao. Naime, u to vrijeme je stanje u bankarskom sustavu bilo loše u smislu da su građani osjećali nesigurnost i nepovjerenje jer je prethodno nekoliko banaka otišlo u stečaj - primjerice Glumina banka, Agroobrtnička banka, Dubrovačka banka i još neke banke. Zbog toga se procijenilo da je opstanak Croatia banke d.d. od systemske važnosti, odnosno da bi odlazak te banke u stečaj predstavljao systemski rizik. Systemski rizik znači da je ocijenjeno da ako Croatia banka d.d. ode u stečaj, da bi to moglo imati domino-efekt. Naime, građanima nisu poznate kategorije likvidnosti i solventnosti, oni razmišljaju samo o tome je li njihova štednja u banci sigurna. Da je još jedna banka u to vrijeme (Croatia banka d.d.) otišla u stečaj, to bi produbilo nepovjerenje u bankarski sustav jer bi potaknulo štediše da podignu svoje novčane uloge u bankama (štednju), a kada štediše masovno "nahrupe" na banke da bi podigli svoje štedne uloge, to dovodi do lančane propasti banaka, a onda ima vrlo teške posljedice za ekonomsko stanje u državi. Potom je Vlada RH, na prijedlog tima iz HNB-a predvođenog Adolfom Matejkom, donijela odluku o sanaciji Croatia banke d.d., g. Matejka postao je sanacijski upravitelj, ona je ostala kao savjetnica u njegovom timu odgovornom za sanaciju banke, ostali su "stari" direktori raznih direkcija u banci, koji su bili odgovorni zajedno s g. Matejkom u tom sanacijskom razdoblju, koje je trajalo nekih šest mjeseci. G. Matejka se vratio nakon toga na svoj posao u HNB, dok je svjedokinja ostala raditi u Croatia banci d.d. kao članica uprave te je organizirala Skupštinu dioničara, tj. 100%-tni vlasnik bila je Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka te je na toj Skupštini formirana nova uprava banke. Nakon što je svjedokinji Nataši Marendić predočena toč. VII Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. te upitana da pojasni ekonomske razloge za donošenje odluke sadržane u citiranoj točki VII. Odluke Vlade RH, svjedokinja je iskazala da je tim HNB-a nakon provedene dijagnostike utvrdio gubitak Croatia banke koji je jako značajno premašivao kapital. Da bi banka opstala, trebalo ju je dokapitalizirati za iznos od 550 milijuna kuna, to je bio iznos potreban za sanaciju. Dionice banke su kapital. Gubitak je taj kapital bio pojeo, više ga naprosto nije bilo, zato je poništenje dionica u odredbi čl. VII ove odluke u stvari bila pravna deklaracija stvarnog stanja. Ne sjeća se više točno koliki je bio gubitak banke, a koliki je bio kapital, no sjeća se ovog iznosa od 550 milijuna kuna koji je bio potreban za dokapitalizaciju - taj iznos bio je potreban da bi banka mogla normalno nastaviti raditi. Na upit o razlogu iz kojega se u trenutku kada je pokrenut postupak sanacije nije radi dokapitalizacije banke obratilo njezinim dioničarima, svjedokinja navodi da za to nije bilo vremena, da je za to bilo apsolutno prekasno jer su se sredstva, ako je banka htjela dalje živjeti i poslovati, morala hitno osigurati, a to se ne može učiniti prikupljanjem novca od dioničara, jer se novac mora prikupiti u hitnom postupku, a prikupljanje novca od dioničara se ne može provoditi hitno. Na upit pun. tužitelja može li komentirati mišljenje prof. Anđelka Bilušića u točki IV st. 2. njegove ekspertize da Vlada RH i HNB nisu ni pokušali naći rješenje za nelikvidnost, svjedokinja je iskazala

da je za to u toj fazi bilo prekasno. U pogledu vrijednosti dionica u trenutku donošenja Odluke Vlade RH o sanaciji Croatia banke d.d., svjedokinja je iskazala je da je ta vrijednost bila nula. Obveze banke toliko su premašile njezin kapital da taj kapital nije postojao jer dionice su kapital te prema njezinim shvaćanjima dioničari u stečajnom postupku ništa ne bi dobili. Do loše aktive Croatia banke d.d. došlo je zbog stvarno lošeg poslovanja općenito, prije svega zbog rizičnih kredita koje je ta banka plasirala. Upravu i nadzorni odbor su izabrali dioničari, koji su time dali ovlast upravi da donosi odluke o poslovanju banke.

15. S obzirom da su se stranke usuglasile da se pročitaju iskazi navedenih svjedoka koje su svjedoci dali u drugim pravno i činjenično sličnim sudskim postupcima, sud je navedene iskaze utvrdio istinitima i vjerodostojnima, isti iskazi su međusobno suglasni, a nisu u suprotnosti ni s drugim izvedenim dokazima.

16. Tužitelj u ovom postupku tvrdi da materijalnu štetu koju je pretrpio čini njegov udio u temeljnom kapitalu Croatia banke d.d., kojeg je kao dioničar uplatio u cijelosti. Pritom tužitelj visinu štete koja mu je nastala, odnosno visinu tužbenog zahtjeva, obrazlaže navodeći da se ona izračunava prema broju dionica njihove nominalne vrijednosti od 26,54 EUR po dionici, u ukupnom iznosu od 13.882,81 EUR.

17. Međutim, nominalna vrijednost dionice je fiksni, na dionici ispisani iznos koji predstavlja temeljni kapital društva podijeljen s brojem dionica te služi za utvrđivanje minimalnog uloga po dionici i dividendu, ali ne odražava stvarnu tržišnu cijenu dionice, već se stvarna tržišna vrijednost dionice određuje ponudom i potražnjom na burzi. Stoga se nominalni iznos dionica koje je tužitelj imao u vlasništvu do donošenja sporne Odluke Vlade RH ne može poistovjetiti sa štetom koja je tužitelju donošenjem te Odluke, kojom su njegove dionice "povučene i poništene" (točka VII. Odluke), eventualno nastala. Materijalna šteta koja je tužitelju eventualno nastala predstavljala bi tržišnu vrijednost njegovih dionica u trenutku donošenja sporne Odluke Vlade RH o sanaciji Croatia banke d.d. Tužitelj ne tvrdi niti dokazuje da se dionicama Croatia banke d.d. trgovalo pa se cijena dionica Croatia banke d.d. ne može odrediti - jer ako se nekom dionicom ne trguje, onda nema niti parametara za određivanje vrijednosti takve dionice.

18. Nadalje, na temelju iskaza svjedoka Adolfa Matejke, koji je sud u cijelosti prihvatio, sud je utvrdio da ovaj svjedok svoj prijedlog djelomičnog obeštećenja dioničara Croatia banke d.d. nije izradio zato što je smatrao da dionice Croatia banke d.d. imaju vrijednost, već zato što je Croatia banka d.d. bila pravna sljednica Banke male privrede d.d., koja je bila jedna od prvih banaka malih dioničara i za male poduzetnike te je svjedok smatrao da bi bilo jako pozitivno zadržati te dioničare nakon što se Croatia banku d.d. sanira.

19. Svojim tužbenim zahtjev radi naknade štete koju izračunava uzimajući u obzir nominalnu vrijednost svojih dionica u trenutku donošenja sporne Odluke Vlade RH, tužitelj traži vraćanje iznosa temeljnog kapitala koji je uplatio kada je kupio svoje 523 dionice, koje su Odlukom Vlade RH "povučene i poništene", međutim, a kako to proizlazi iz iskaza svjedoka Adolfa Matejke u situaciji kada je gubitak banke veći od njezinog temeljnog kapitala, vrijednost dionica 0,00 kn. Navedeno je u svom iskazu potvrdila i svjedokinja Nataša Marendić koja je iskazala da je u trenutku donošenja Odluke Vlade RH o sanaciji Croatia banke d.d., vrijednost dionica te banke bila 0,00

kn. Navedena svjedokinja iskazala je i da je stoga poništenje dionica u odredbi čl. VII Odluke Vlade RH ustvari bila pravna deklaracija stvarnog stanja. Prema iskazu svjedoka Adolfa Matejke gubitak Croatia banke d.d. iznosio 553,5 milijuna kuna, koliko je sanacija te banke koštala porezne obveznike, s tim da je od tih 553,5 milijuna kuna za pokriće gubitaka bio potreban iznos od 336,5 milijuna kuna, a iznos od 217 milijuna kuna predstavljao je novi temeljni kapital banke.

20. Tužitelj, radi dokazivanja da je pretrpio štetu u vidu vrijednosti dionica poništenih odnosno povučenih spornom Odlukom Vlade RH, upućuje na stručno mišljenje prof. Anđelka Bilušića sastavljeno za USRH, iz kojega, u bitnom, proizlazi tvrdnja da je Hrvatska narodna banka koristila potpuno pogrešnu metodologiju, pretvarajući potencijalne gubitke u stvarne gubitke te da nije prikazala istinite podatke o stvarnom stanju Croatia banke d.d. U odnosu na te navode tužitelja treba reći kako Sud Europske unije prilikom ispitivanja ispravnosti odluka Europske središnje banke o bankovnom nadzoru ne ulazi u ocjenu metodologije koju ta središnja banka primjenjuje, odnosno nikada ne preispituje stručnost Europske centralne banke, a što Sud EU opetovano ističe u svojim odlukama. Naime, središnje banke, kao i sva druga državna tijela, ne smiju djelovati proizvoljno, no kao stručna i neovisna tijela, u pogledu metodologije koju primjenjuju, djeluju samostalno i na temelju vlastite stručne procjene. Stoga tužitelj ne može u parničnom postupku s uspjehom osporavati metodologiju koju je Hrvatska narodna banka primijenila prilikom utvrđivanja financijskog stanja Croatia banke d.d., jer je izbor metodologije samostalna odluka Hrvatske narodne banke kao stručnog i neovisnog tijela. Sud je prihvatio iskaze saslušanih svjedoka, izvještaj koji je Adolf Matejka podnio HNB-u te financijsku analizu koju je izradila Hrvatska narodna banka te koja je bila temelj za donošenje Odluke Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. Kako iz predmetne analize HNB-a proizlazi da su gubici Croatia banke d.d. premašili vrijednost njezinog temeljnog kapitala, dakle i vrijednost koju je tužitelj uplatio prilikom kupnje svoje 523 dionice, proizlazi da tužitelju donošenjem Odluke Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. nije nastala imovinska šteta, pa je već iz tog razloga tužbeni zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan.

21. Prema odredbi čl. 13. Zakona o sustavu državne uprave ("Narodne novine" br. 75/9, 92/96 i 48-99 – dalje: ZSDU) koji je bio na snazi u vrijeme donošenja Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia Banke d.d. kao propisa mjerodavnog za odgovornost države za nezakonit rad državne uprave, a na kojoj tužitelj temelji svoj zahtjev za ostvarenje prava na naknadu štete u ovom slučaju je, uz zakonom propisane opće pretpostavke odgovornosti za štetu koje slijede iz odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99 – dalje: ZOO), potrebno i kumulativno ispunjenje triju pretpostavki: a) da je rad tijela državne uprave bio nezakonit, b) da je nastala šteta te c) uzročna veza između nezakonitog i rada tijela državne uprave i nastale štete pri čemu je šteta nastala kao neposredna posljedica nezakonitog rada tijela državne uprave u smislu da šteta ne bi nastala da nezakonitog rada nije bilo.

22. Pri tom valja reći kako pojedini akt, i u slučaju da je utvrđen nezakonitim, ne dovodi samim utvrđenjem te ništetnosti do odštetne odgovornosti tuženika već ta odgovornost postoji onda kada nezakonitost u radu predstavlja takvu ozbiljnu i iznimno tešku povredu zakona koja je posljedica proizvoljnog tumačenja i samovoljne primjene mjerodavnog materijalnog ili postupovnog prava odnosno takvu primjenu koja se

temelji na razlozima koji nemaju uporišta ni u činjenicama konkretnog predmeta niti u mjerodavnom zakonodavnom okviru.

23. Kada se uzme u obzir da se Odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia Banke d.d. temeljila na tada važećem Zakonu o sanaciji i restrukturiranju banaka, a donesena je povodom iskazanih a) rizičnih plasmana i potencijalnih obveza u iznosu od 1.809 milijuna kuna u kojima su sadržani i potencijalni gubici od 517 milijuna kuna b) sumnjivih i spornih potraživanja kojima su u cijelosti terećeni troškovi banke u iznosu od 446 milijuna kuna i c) gubitaka iz poslovanja u 1998. i poslovanja od 1. siječnja do 31. svibnja 1999. u iznosu od ukupno 622,2 milijuna kuna, kao što je u toj odluci navedeno, tada je, a uz uvažavanje iskaza svjedoka Adolfa Meteške i Nataše Marenčić o stanju u Croatia banci d.d. prethodno donošenju Odluke Vlade RH, prihvatljiv zaključak o opravdanosti donošenja Odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia Banke d.d.

24. Uz već izneseno obrazloženje o tome da tužitelju nije nastala šteta, valja dodati da dioničari snose rizik uspješnog poslovanja društva. Time što imaju dionice dioničari nisu prema dioničkom društvu stekli kakvu novčanu ili drugu imovinsku tražbinu već samo pravo na isplatu dividende ako su za to stečeni uvjeti i ako se o isplati odluči. Teret dokazivanja nastanka štete kao pretpostavke odgovornosti za naknadu štete bio je na tužitelju. Do povrede prava vlasništva odnosno imovinskog prava može doći tek onda ako neko pravo donosi neke realne koristi ili ako ima neku realno provjerljivu vrijednost ili cijenu. Međutim tužitelj nije dokazao da bi kao dioničar ostvario pravo na cijenu dionica i to onu cijenu koju bi u vrijeme donošenja Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia Banke d.d. njegove dionice postigle na tržištu dionica kada i ako bi se stavljale ili mogle staviti na tržište.

25. Bez dokaza o nastanku štete u vidu gubitka vrijednosti dionica na tržištu, u okolnostima u kojima su postojali iskazani rizični plasmani, potencijalne obveze, sumnjiva i sporna potraživanja i gubici iz poslovanja Croatia Banke d.d., ne može se zaključiti da bi Odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia Banke d.d. predstavljala ozbiljnu i iznimno tešku povredu zakona koja je posljedica proizvoljnog tumačenja i samovoljne primjene prava, slijedom čega nisu ispunjene pretpostavke iz čl. 13. ZSDU i čl. 154. st. 1. ZOO-a (tako i Županijski sud u Zagrebu u odluci posl. br. GŽ-1346/2025-5 od 21. travnja 2026.).

26. Ovaj sud utvrđivao je jesu li ispunjene pretpostavke odštetne odgovornosti tuženika zato što je prethodno neosnovanim ocijenio prigovor zastare. Naime, iako je odredbom čl. 376. ZOO propisano da potraživanje naknade štete zastarijeva u roku od tri godine od saznanja oštećenika za štetu i za osobu koja je štetu učinila (st. 1.), odnosno u roku od pet godina od nastanka štete (st. 2.) te iako za potraživanja naknade štete na temelju činjenične osnove na kojoj tužitelj temelji svoj odštetni zahtjev u ovom parničnom predmetu nije propisan poseban rok zastarijevanja, iz odluke ESLJP u predmetu Project-Trade d.o.o. protiv Hrvatske proizlazi da prije nego što je ta odluka ESLJP donesena, tužitelj nije mogao odštetni zahtjev podnijeti s očekivanjem uspjeha uslijed propisanih rokova zastare, tako da bi takva tužba bila nedjelotvorno pravno sredstvo sve dok ESLJP po tužbi Project-Trade d.o.o., u činjenično i pravno identičnom predmetu kao što je ovaj parnični predmet, nije utvrdio da su tom Odlukom Vlade RH povrijeđena vlasnička prava dioničara, jer dioničari protiv te Odluke nisu imali djelotvorno pravno sredstvo.

27. Sud smatra da je u ovom postupku svaka stranka dužna snositi svoje troškove parničnog postupka sukladno odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a, odnosno da tužitelj, iako nije uspio u ovom postupku nije dužan naknaditi parnični trošak tuženiku. Navedeno stoga što je tužitelj zatražio pravnu zaštitu u pravnom pitanju po kojem sudska praksa nije ujednačena, niti ustaljena. Sukladno praksi Europskog suda za ljudska prava (presuda po Zahtjevu br. 72152/13, Cindrić i Bešlić od 6. rujna 2016.) sud smatra primjerenim da u ovoj situaciji svaka stranka snosi svoje troškove postupka zbog nemogućnosti tužitelja da predvidi svoje izgleda za uspjeh u pogledu razumne vjerojatnosti uspjeha u sporu u okolnostima u kojima se sudska praksa o spornom pitanju još nije ustalila, pri čemu se ne radi o tome da bi tužbeni zahtjev bio lišen bilo kakvog sadržaja ili očigledno nerazuman.

28. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

Zagreb, 28. listopada 2026.

Sutkinja
Gorana Žurić Juretić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana, i to od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira na to je li na isto pristupila, odnosno od dana primitka presude i rješenja, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena. Žalba se podnosi pisano, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Zakonskom zastupniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-52953**

Kontrolni broj: **0450c-940cc-cf869**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.